

[Harald Nielsen.]

højer tolden også på varer, som slet ikke fremstilles herhjemme, som f. eks. sejldug og den slags ting. Det kunne tyde på, at den højtærede finansminister også har andre hensigter, nemlig den at skaffe sig 30 mill. kr. ekstra i kassen. Jeg behøver vel ikke at sige det, men for at undgå enhver misforståelse er det vel rigtigt at tilføje, at vi som bekendt ikke nærer nogen kvalificeret tillid til den siddende regering og ikke agter at hjælpe den til nye skatteindtægter, så også under synsvinklen finanstold må vi afvise lovforslaget.

Iøvrigt har jeg bemærket mig den debat, der har været om prisforhøjelserne på de enkelte varer; den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, var jo fremme med en lang række eksempler. Denne diskussion har også sine meget ejendommelige træk. Der er, synes det mig, et mærkeligt misforhold imellem de vældige gavnlige virkninger, som lovforslagets tilhængere tillægger dets gennemførelse, og så de prismæssige virkninger, som de samme tilhængere tror forslagets gennemførelse vil få. De sidste mener man øjensynlig bliver så omtrent næsten ingenting. Den højtærede finansminister forventer næsten, at udlandet vil betale ham de 30 mill. kr. Det er jo muligt, at de vil give subsidier for dette beløb, men i så fald vil de udenlandske varer komme i samme mængde og til samme priser som hidtil, og hvor er så den for tekstilindustrien gavnlige virkning af dette forslag? Andre siger, at indenlandsk konkurrence vil hindre, at tekstilfabrikanterne kan udnytte toldforhøjelsen til at tage mere for deres varer på hjemmemarkedet. Men hvor er så de for tekstilindustrien så uhyre gavnlige virkninger af dette lovforslag?

Alt sådant er imidlertid efter min mening filosofiske betragtninger uden synderlig forbindelse med den nøgne virkelighed, som nok vil blive den, at tøjkontoen, hvis forslaget føres igennem, vil blive forhøjet med et beløb, der ligger et sted mellem 30 og 90 mill. kr., og at forbrugerne kommer til at betale denne forhøjelse.

Sammenfattende vil jeg da sige, at vi fra vor side finder tidspunktet for lovforslagets fremsættelse yderst uheldigt valgt. Samtidig med at vi foreslår og forlanger

toldnedsættelser ved GATT-forhandlingerne, forhøjer vi selv vore toldsatser. Samtidig med at man fra dansk side protesterer imod en engelsk bacontold, foreslår vi selv en forhøjelse af tolden på en vigtig engelsk eksportvare her til landet, nemlig tekstilvarer; vi anser dette for en højest uklog handelspolitisk adfærd. Samtidig med at lønforhandlingerne finder sted, proklamerer regeringen indledningen til en almindelig forhøjelse af tolden over en bredere front; ikke blot for tekstilvarer — noget, vi finder i høj grad uklogt, da det måske visse steder kan fremkalde den opfattelse, at det gør ikke så nøje, hvor lønniveauet kommer til at ligge, fordi regeringen er parat til at dække ind gennem forøget beskyttelse.

Hvad selve lovforslaget angår, er vor stilling ganske enkelt den, at vi efter beslutningen på Nordisk Råds møde i 1954 om skabelsen af et fælles nordisk marked må afvente, hvad der kommer ud af bestræbelserne for at løse toldspørgsmålet på fælles nordisk basis; vi vil ikke, medens disse forhandlinger står på, være med til at lægge sten i vejen for en heldig løsning; og det gør man efter vor opfattelse, hvis vi netop nu indlader os på en almindelig toldforhøjelsespolitik herhjemme.

Vi erkender, at vor dygtigt ledede tekstilindustri, som teknisk er fulgt godt med i udviklingen, som klarer sig særdeles vel i konkurrencen udadtil og i 1955 kunne melde om fremgang i eksporten, kan have sine vanskeligheder, men de hidrører efter vor opfattelse i øjeblikket især fra den tøjsskat, regeringen har givet erhvervet, og som har fremkaldt formindsket hjemmesalg; vi tror egentlig ikke, at forholdene bedres, hvis man ovenpå den prisstigning, tøjsskatten har betydet, lægger en told, som yderligere vil forhøje priserne og dermed yderligere svække afsætningen på hjemmemarkedet.

Iøvrigt er venstres syn på toldpolitik velkendt. Vi har ingen tro til, at man gennem toldforhøjelser kan skabe en forøgelse af beskæftigelsen. Man kan flytte om på den, ikke andet, men toldforhøjelser øger omkostningsniveauet og svækker dermed eksporterhvervenes konkurrenceevne, hvilket i det lange løb er til skade for den samlede beskæftigelse. Vi har ikke noget imod en overgang fra vægttold til værditold, hvor det praktisk er muligt, men af